

FOAIE PAROHIALĂ FEBRUARIE 2026

tel.0214136570; e-mail: pr.mihai.martinas@hotmail.com; www.catolicamd.ro

“Nu vă conformați lumii
acesteia, ci schimbați-vă
prin înnoirea minții...”

(Romani 12, 2)

Oare, noi, creștinii ce alegem? Suntem conștienți de modul în care cultura zilelor noastre ar putea să ne împiedice viața de rugăciune și creșterea noastră spirituală? **N-am gândit vreodată cum ar putea Dumnezeu să ne invite să renunțăm la ceva care pare normal în lumea actuală din jurul nostru, dar care nu este sănătos pentru un creștin adevărat?**

Chiar dacă nu toți suntem chemați să trăim în mănăstiri, toți suntem chemați la sfințenie, toți suntem chemați să luăm în serios ceea ce Sfântul Paul le-a spus creștinilor

care trăiau în lumea păgână a vremurilor sale: „Nu vă conformați lumii acesteia, ci schimbați-vă prin înnoirea minții” (Romani 12, 2).

Timpurile pe care le trăim pun adesea sub semnul întrebării, desființând și lăsând deoparte, valori creștine de bază, care au ținut unită civilizația occidentală timp de secole. Lumea noastră devine din ce în ce tot mai secularizată, din ce în ce mai puțin creștină. **Cât de mult trebuie să acceptăm din lume? Cât de mult trebuie să evităm? Cum putem trăi în lume, dar să nu fim ai lumii?**

Este nevoie de mai multă tăcere și de liniște interioară în viața noastră

Dacă dorim să auzim glasul lui Dumnezeu în rugăciune, trebuie să introducem mai multă tăcere în viața noastră de zi cu zi. Pentru oamenii de astăzi, acest lucru sună înfricoșător. Ne umplem zilele cu zgomote și cu distragere constantă a atenției. Muzică în mașină, muzică în căști, muzică în bucătărie... Ne umplem capul cu videoclipuri, podcasturi, emisiuni sportive, știri, emisiuni și filme. Dăm click în mod constant pe știri, filmulețe și postări. **Tăcerea este un lucru pe care omul modern dorește să îl evite! Ne simțim inconfortabil cu noi înșine și ne este teamă să fim lăsați singuri cu propriile gânduri.** Așa că ținem zgomotul, muzica și ecranele pornite în jurul nostru. Iar dacă ne găsim vreodată singuri pentru o clipă, fără nimic de făcut – Doamne ferește! – instinctiv scoatem telefoanele pentru a ne distrage atenția, ca nu cumva să ne gândim la viața noastră, să privim natura sau să ne odihnim în prezența Domnului, în tăcere.

Filozoful danez Soren Kirkegaard spunea încă din secolul al XIX-lea: „**Dacă aș fi medic și aș putea prescrie un singur remediu pentru toate relele lumii moderne, aș prescrie tăcerea.** Pentru că, chiar dacă cuvântul lui Dumnezeu ar fi proclamat în lumea modernă, nimeni nu l-ar auzi, din cauza panopliei de zgomote. Prin urmare, *creați liniște*”. Este foarte important acest citat, deoarece, prin acei ani nu erau descoperite încă radioul, televiziunea, ecranele de

calculator, telefoanele și multe alte dispozitive care ne împiedică să ne întâlnim cu Dumnezeu în liniștea inimii noastre, și totuși, de pe atunci era prea mult *zgomot*.

Dacă dorim să ne întâlnim mai profund cu Dumnezeu în rugăciune, trebuie să ne deconectăm de la dispozitivele noastre, nu doar în biserică, ci, de multe ori, chiar pe parcursul zilei. Acesta este un punct crucial: ***modul în care trăim restul zilei are impact asupra timpului nostru de rugăciune.*** Dacă ne umplem restul zilei cu zgomot și activitate constantă, este mai probabil să fim distrași și agitați în timpul rugăciunii. Ne vom trezi fredonând o melodie din lista noastră de melodii preferate, gândindu-ne la o scenă dintr-un serial sau imaginându-ne ceva de pe rețelele sociale. Dacă cu aceste lucruri ne umplem mintea pe parcursul zilei, cu ele vom intra în timpul nostru cu Dumnezeu, în rugăciune.

Putem să construim puțină tăcere în diferite momente, pe parcursul zilei! Când așteptăm la coadă, când așteptăm să ne luăm copiii, când așteptăm la semaforul roșu, chiar trebuie să ne scoatem telefoanele în aceste momente? Dacă nu putem sta în liniște cu gândurile noastre în aceste mici pauze din timpul zilei, cum putem fi pe deplin prezenți pentru Dumnezeu în rugăciunea în tăcere?

În aceste mici spații de peste zi, a rezista în fața atracției de a ne lua telefoanele poate fi una dintre cele mai eroice alegeri spirituale pe care să le facem în viețile noastre de zi cu zi. Într-adevăr, a alege să rămânem în tăcere sau a alege să

scoatem rozariul din buzunar mai degrabă decât telefonul poate face minuni pentru a ne pregăti să fim prezenți cu Dumnezeu în rugăciune.

Maica Tereza de Calcutta spunea: *„Trebuie să îl găsim pe Dumnezeu, iar El nu poate fi găsit în zgomot și agitație. Dumnezeu este prietenul tăcerii. Vedeți cum natura - copacii, florile, iarba - crește în tăcere; vedeți stelele, luna și soarele cum se mișcă în tăcere... Cu cât primim mai mult în rugăciunea în tăcere, cu atât putem da mai mult în viața noastră activă”*.

Activitate versus viață interioară

Trebuie să recunoaștem faptul că presiunea și ritmul lumii noastre moderne nu sunt adesea umane și nu conduc la o viață interioară. Suntem făcuți pentru mai mult decât pentru proiecte, muncă și realizări. **Viața înseamnă mult mai mult decât**

să mergi la ședințe de birou, să răspunzi la mesaje, să duci copii la zeci de activități, să îți păstrezi căsuța de e-mail goală și să bifezi liste cu lucruri de făcut. Presiunile pe care le resimțim mai ales tinerii pentru a obține rezultate bune la școală, teste, atletism, activități și competiții sunt intense. Adulții simt, de asemenea, stresul de a realiza multe în carieră, de a reuși la locul de muncă, de a-și întreține familiile și de a le oferi copiilor lor cele mai bune experiențe, educație, antrenori, lecții... totul. Cu toate acestea, **în mijlocul tuturor acestor presiuni ale epocii moderne, Dumnezeu ne spune: „Oprțiți-vă și recunoașteți că Eu sunt Domnul”** (Psalmul 46, 11).

Vă simțiți vreodată atât de ocupați încât să nu aveți timp să reflectați, să vă odihniți, să planificați ziua, să vă gândiți la următorii pași și să conversați pe îndelete cu alții? Acest ritm rapid al vieții nu este sănătos. Nu este uman. Nu suntem meniți

să fim ca niște mașini care produc în mod constant ceva. Nu suntem oameni ai lui „*a face*”, ci oameni ai lui „*a fi*”. Din nefericire, am putea crede că faptul de a fi foarte ocupați este un semn că suntem o persoană importantă, că facem multe pentru companie și că suntem responsabili în a avea grijă de familia noastră. Dar sfinții ne-ar spune altceva. Faptul că ne lăsăm cuprinși de un activism neîncetat este, probabil, semnul că ne luptăm cu unul dintre cele mai mortale vicii care pot ruina viața spirituală a cuiva: lenea.

Lenea nu înseamnă lipsa de activitate, ci lipsa unei activități potrivite. Suntem făcuți pentru unirea cu Dumnezeu. Suntem făcuți pentru a-L cunoaște și a-L iubi, pentru a contempla frumusețea, bunătatea și iubirea Domnului. Inimile noastre sunt neliniștite până când se vor odihni în Dumnezeu. **Viciul care blochează această mișcare spre Dumnezeu este ceea ce anticii numeau *lenea spirituală*.**

Creștinul ocupat, care se dă peste cap la serviciu, acasă și chiar la parohie, care se oferă voluntar pentru strângerea de alimente, participă la studii biblice și participă la diverse reculegeri și conferințe, poate părea în exterior un discipol foarte dedicat. Dar activitatea sa zbuciumată ar putea să acopere o lene în cele spirituale. În spatele întregului său activism catolic și al preocupării sale frenetice pentru familie și carieră s-ar putea ascunde un suflet leneș care nu își face timp pentru ceea ce contează cel mai mult: *prietenia cu Dumnezeu*.

Să nu înțelegem că nu trebuie să muncim din greu sau să nu ne

așumăm multe responsabilități. **Important este să ne luăm timp pentru „a ne retrage din astfel de ocupații, chiar și numai pentru o vreme”.** În primul rând, trebuie să ne facem timp pentru rugăciune în fiecare zi. Aceasta este o modalitate bună de a ne retrage din ritmul frenetic al lumii.

Dar suntem chemați la ceva mai mult: să luăm timp adesea chiar în mijlocul zilelor noastre aglomerate pentru a ne retrage din munca noastră, pentru a ne opri pentru câteva momente scurte și a ne reculege, pentru a fi conștienți de prezența lui Dumnezeu, pentru a vorbi cu El și a-I mulțumi pentru binecuvântările zilei, pentru a-I spune că Îl iubim și pentru a-I cere ajutorul în dificultățile cu care ne confruntăm.

Putem face acest lucru chiar de la biroul nostru, în pauza meciului de fotbal al copilului, în timp ce conducem copiii la școală, la bucatărie, printre vase. Ne putem opri doar pentru câteva secunde și în adâncul inimii noastre să ne gândim la Dumnezeu. Un gând, o privire, ca doi care se iubesc și se gândesc unul la celălalt pe tot parcursul zilei. **Îi putem spune că îl iubim în timp ce mergem pe coridor între două întâlniri. Ne putem opri o clipă în mijlocul unei activități pentru a spune o scurtă rugăciune în inima noastră. Nimeni nu va observa, dar Dumnezeu o va face.**

Cateheză inspirată din lucrarea

„Când te rogi. Încredere, abandonare și transformarea sufletului tău”,

de Edward Sri

Pr. paroh Mihai Mărtinaș